

Ето ме въ градината: приятелскитѣ поздравления добихъ застрашителенъ размѣръ. Изъ безлюднитѣ аллеи е спокойно. Азъ дишамъ свободно... Рунтавитѣ шепки на акациитѣ покровителствено засѣнятъ скамейкитѣ, които привѣтливо те канятъ да посѣднешъ и вкусипъ отъ усладата на самотията... Но азъ искамъ да се растъпквамъ и завивамъ покрай павильончето на книжара Чипева. Тамъ само, по близнитѣ сѣдалища, по-оживлено: редъ социалисти глѣдамъ въ рѣцетѣ съ вѣстници. Ударямъ на сѣверозападъ изъ хубавата аллея, която извожда на исхода — най-блискитѣ до Александровскій площадъ. Тя е пуста сѣщо. Но изведнажъ...

О! Ето го.

Ето го, искача като изъ подъ земята, като влѣхва нѣкой изъ гората, гигантската фигура на приятеля Буботовскій. Буботовскій! Знамъ, разбойнико, какво ще ме попиташъ, и азъ съмъ въ всеоръжието си, готовъ съ отговоръ... Трѣбва да се признажъ, че срѣщата ми съ Буботовскій, едната не е съвсѣмъ праздна и банална. Първо, защото първиятъ му обикновенъ въпросъ не е повторение на оние, които ми се зададохъ прѣди малко, диша, тъй да кажъ, на новостъ, макаръ не твърдѣ прѣсна, но сѣ диша на ново нѣщо. Второ, винаги тя има благоприятно послѣдствие—за моя стомахъ—не поради нѣкакво нравствено въздѣйствие, а защото ми дава възможность да украсж трапезата си съ най-изреднитѣ закуски и разядки. Ето защо азъ съ удоволствие дочекахъ въпроса на Буботовскій:

— „На кждѣ отивашъ?“

(Буботовскій винаги се интересува за моитѣ движения изъ града)